

дѡха граждѡне те това чѡдо, и голѣмъ страхъ нападѡна на нѣхъ, фанѡха прѡчее да вѣгатъ изъ градѣтъ. Я сватѣй ѣмъ рече невѡйтеса, стоѣте да видите слава Бѡжѡа. И пакъ рече на граждѡни те; ако щете да повѣрѡвате ѣстиннаго Хрѣта кога моего, сегѡ да оубѡа звѣра. ѣзвѣкна царѡ и сѣчки вѣрѡваме въ кога; во ѣма ѡтца, и сына, и сватѡго дѡха, и въ сватѡю трѡицѡ. И сватѣй като чѡ това, изкади сѡвѡа та си и ѡ сѣче глава та на звѣра. Дѣвѣца та же прѡа ѣ баща ѣ, и тогѣва се собрѡ сѣчкѡ градъ, и цѣлѡваха нозѣ те сватѡмѡ и славеха бѡга. И царѡ повѣка Александрѣйскаго владыка, ѣкржети се царѡ и сѣчки дѡмъ негова, и четѣри хѣлади человекѣци: и сотворѣсе голѣма радѡсть въ тѡзи градъ. Тогѣва повелѣ царѡ къ сватѡмѡ, и назидаха цѣрка и ѡ прекржети на негово то ѣме мѡца Ноѣмвриѡа въ 26, на дѣнь сватѡгѡ Алимпѣа стѡлпника. Я сватѣй като видѣ че вѣрѡваха во Хрѣта кога сердѣчнѡ, та си ѡстави негова каменъ на престѡлатъ. И до сега стоѣ съ бѡжѣе повелѣние на воздѡхъ не джржѣ го нѣщо. Да ѣ на оубѣрѣние на ѡнѡа, който невѣрвагъ: и дрѡго, прѡтече кладенецъ изъ цѣрка та на ѡсващѣние водамъ. чѡдно знаменѣе стрѡваше тамъ, и до днѣшнѣй дѣнъ, който съ чѣста вѣра прихѡжда, здравѣе полѡча ѡ Бѡга и ѡ сватѡгѡ Геѡргѣа: кой що ѣска: славаще ѡтца, и сына, и сватѡго дѡха.

”Вто такѡва ѣ было мѡченѣе то, ѣчѡдеса та сватѡмѡ великомѡченикѡ Геѡргѣю; братѣа моѣ, по потребѣно ѣ намъ кога чѡеме мѡченѣе то и наказѡние то на-сватѣйте, да подражѣме течѣние то тѣхно. Защо пѣрвы те человекѣци за дрѡго (нѣщо) не писѡха живѣние то ѣмѡченѣето на-сватѣй те, мо тѡкмѡ така да живѣеме и нѣе. На ѡнова времѣе было царѡвете ѣаински, и много бѡгове ѣмаам, и ме-